

Arrest

nr. 140 329 van 5 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 19 augustus 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 november 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. COOLS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische moslim en heeft u de Pakistaanse nationaliteit. U bent op X geboren in het dorp X, in het district Sialkot van de provincie Punjab. U bent tot uw achttiende naar school gegaan. Omwille van een grondconflict tussen uw familie en een andere familie zou u besloten hebben niet verder te studeren. Hoewel dit grondconflict reeds in 2000 was opgelost zou u toch op aanraden van uw familie erg op uw hoede zijn gebleven uit angst voor represailles vanwege de familie met wie het conflict eerder was ontstaan. In 2006 zou u samen met uw kozijn, een zekere Ghaled en zijn assistent, Shauwri Iqbal van de PPP (People's Party Pakistan) hebben gesteund naar

aanleiding van de lokale verkiezingen. Deze twee kandidaten wonnen de lokale verkiezingen. Als gevolg hiervan zou uw kozijn een overwinningsestje hebben georganiseerd. Hij zou de tegenkandidaten van de Moslim League hebben geprovoceerd door in hun aanwezigheid te dansen. In mei of juni 2006 was u samen met uw kozijn van Sialkot op weg naar huis. Onderweg zou uw kozijn hebben gevraagd even te wachten aangezien hij naar een nabijgelegen dorp ging om er zijn familie op te zoeken. Toen hij net weg was, zouden een drietal bekende mannen van de lokale afdeling van de Moslim league naar u gekomen zijn. Ze zouden gevraagd hebben waar uw kozijn zich bevond. U legde hen uit dat hij naar het nabijgelegen dorp was gegaan. Vervolgens zouden ze u geslagen hebben en in het been hebben geschoten, waarna ze weggingen. Later zou u vernomen hebben dat uw kozijn door hen was neergeschoten. De volgende dag zou hij in een ziekenhuis te Lahore overleden zijn. Drie dagen na dit incident zou u aangifte hebben gedaan van de moord en dit in drie verschillende politiekantoren. Ongeveer anderhalve maand later werden de drie daders gearresteerd. Eén maand later werden ze op borg weer vrijgelaten. U vermoedde sterk dat ze de politie hadden omgekocht. Er gingen immers geruchten in die zin de ronde, meerbepaald dat er een 'toyota corolla' zou zijn geschenken naast een grote smak geld. Na hun vrijlating zou u getracht hebben hen weer te doen arresteren. Omdat zij dit te weten waren gekomen, zouden ze u daarop zijn beginnen bedreigen. U kreeg dreigtelefoontjes en het gebeurde ook een aantal keer dat ze in de buurt van uw huis in de lucht schoten.

U besloot hierop uw dorp te verlaten. In de periode van 2006 tot 2014 zou u in verschillende steden hebben gewerkt, onder andere in Sialkot, Lahore, Karachi, Islamabad en Faisalabad. U zou nooit veel buiten zijn gekomen en bijna niemand hebben ontmoet.

Einde 2013 zou u teruggekeerd zijn naar uw dorp. U zou op 10 oktober 2013 twee koeien hebben verkocht aan een dorpsgenoot en dit voor een bedrag van 200.000 roepies. U zou ontdekt hebben dat de man u met vals geld had betaald. U zou dit onmiddellijk hebben gemeld bij de politie, waarna een zekere Imran, één van de verantwoordelijken voor de valsmunterij werd gearresteerd. Imran was gelieerd aan de mannen van de Moslim League met wie u in 2006 reeds problemen had gekend. Nadat u dit had vernomen, zou u opnieuw zijn ondergedoken, meerbepaald bij uw vriend Yacub. Op 21 december 2013 zouden een aantal mannen naar de boerderij van Yacub zijn gekomen. Ze zouden hem hebben doodgeschoten. Enkele dagen later zou u van onbekenden via de telefoon hebben vernomen dat u de volgende zou zijn. U zou hierop besloten hebben het land te verlaten. Op 26 januari 2014 zou u vanuit Pakistan met het vliegtuig via Frankrijk naar België gereisd zijn, waar u op 27 januari 2014 aankwam. De volgende dag vroeg u asiel aan in België.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend, dit omwille van onderstaande redenen.

Uw verklaringen kunnen allerm minst overtuigen waardoor geloofwaardigheid van uw asielrelaas in het gedrang komt.

Zo legde u incoherente verklaringen af over hoe lang u reeds problemen zou gehad hebben in Pakistan. Eerst verklaarde u dat u omstreeks 2000 was gestopt met studeren omwille van het feit dat u toen al problemen had. U bevestigde dit nogmaals door te stellen dat u 14 jaar lang problemen heeft gekend (zie gehoorverslag CGVS, vragen 32-36). Later tijdens het gehoor verklaarde u volledig in strijd met deze eerdere verklaringen dat uw problemen pas zijn begonnen in 2006 en niet in 2000. In 2000 zou er wel een probleem zijn ontstaan tussen uw familie en een andere familie omwille van een grondconflict, maar dit probleem werd al na ongeveer zes maanden opgelost en heeft u weinig of geen schade berokkent. U bevestigde uitdrukkelijk dat u tussen 2001 en 2006 geen problemen heeft gekend. Nadat u werd geconfronteerd met uw uiteenlopende verklaringen, lichtte u toe dat u tussen 2001 en 2006 zoveel mogelijk binnen werd gehouden door uw ouders. Zij zouden immers nog schrik gehad hebben voor mogelijke represailles vanwege de familie met wie er eerder het grondconflict was ontstaan (zie gehoorverslag CGVS, vragen 63-71). Wat er ook van zij, ook na deze bijkomende uitleg van uzelf blijven uw verklaringen opvallend incoherent.

In verband met de tijdssituering van het incident waarbij uw kozijn werd doodgeschoten, verklaarde u dat dit in het jaar 2006 was. U werd gevraagd of u dit niet preciezer in de tijd kon situeren. Hierop antwoordde u dat het in de vijfde of de zesde maand van dat jaar was (zie gehoorverslag CGVS, vragen 74 en 75). Voor een incident dat tot de kern van uw asielrelaas behoort, is het opmerkelijk dat u dit niet preciezer in de tijd kan situeren. In verband met ditzelfde incident is het op zijn zachtst uitgedrukt, opmerkelijk te noemen dat de drie daders geen enkele voorzorgsmaatregel hadden getroffen om hun identiteit verborgen te houden. Volgens uzelf waren het drie bekende figuren van de moslim league, die nochtans de verkiezingen hadden verloren en zich dus allerm minst in een bevoorrechte positie bevonden. Ze zouden u eerst in het been hebben geschoten om vervolgens uw kozijn op te zoeken in een nabijgelegen dorp alwaar hij werd doodgeschoten. U voegde er nog aan toe dat er veel getuigen

waren van het incident (zie gehoorverslag CGVS, vragen 80-85). Het is ongeloofwaardig dat deze drie mannen in aanwezigheid van hun eigen dorpsgenoten openlijk deze feiten zouden hebben gesteld zonder zich onherkenbaar te maken.

U verklaarde na hun vrijlating op borg - waar u het overigens de ene keer over een vrijlating op borg heeft en de andere keer over een vrijlating door omkoping - alles in het werk te hebben gesteld om de daders opnieuw te laten arresteren. U verklaarde dat u hierna werd bedreigd (zie gehoorverslag CGVS, vragen 101, 103 en 105). Toen u werd gevraagd wanneer u precies het eerste dreigtelefoontje had ontvangen, liet u echter optekenen dat dit reeds de tweede dag na de moord op uw kozijn was. U werd erop gewezen dat deze laatste verklaring geen steek hield. Immers u liet eerder optekenen pas echt te zijn bedreigd met de dood nadat men was gaan inzien dat u na hun vrijlating op borg alles in het werk had gesteld om hen opnieuw te doen arresteren. Dit is met andere woorden minstens anderhalve maand na de moord op uw kozijn. U reageerde hierop door te verklaren dat u en uw familie vanaf dag 1 na de moord door hen werden bedreigd (zie gehoorverslag CGVS, vraag 113). Wat er ook van zij, uw verklaringen blijven incoherent en onduidelijk.

In verband met de moordzaak op uw kozijn verklaarde u nog dat de daders een aantal personen hadden betaald om valse bekentenissen af te leggen. Deze personen werden gearresteerd en gevangen gezet maar na zes maanden kwamen ook zij weer vrij. Volgens uzelf was het algemeen geweten dat de echte daders vrijuit waren gegaan. Deze wanpraktijken aankaarten bij een hogere politiemacht of rechterlijke instantie had volgens uzelf geen enkele zin aangezien 'het ophoudt van zodra iemand bekentenissen heeft afgelegd' (zie gehoorverslag CGVS, vraag 129). Het is echter weinig geloofwaardig dat de echte daders vrijuit zouden gaan hoewel er verschillende getuigen waren geweest van het schietincident en hierbij ook de daders - die duidelijk herkenbaar waren volgens u en ook nog eens tot de 'verliezende' partij behoorden - hadden herkend (zie gehoorverslag CGVS, vraag 85). De hogere rechtbank zou zelfs niet hebben nagegaan of er al dan niet sprake was van valse bekentenissen hoewel u dit had laten aankaarten. In ditzelfde verband is het zeer opmerkelijk dat de personen die (valse) bekentenissen hadden afgelegd in verband met de moord, reeds na zes maanden werden vrijgelaten. Dit aankaarten bij de hogere rechtbank zou evenmin iets hebben opgeleverd (zie gehoorverslag CGVS, vraag 134). Dit alles is op zich weinig geloofwaardig.

Daarenboven blijkt duidelijk uit uw eigen verklaringen dat u elders in Pakistan kon verblijven en jarenlang geen problemen kende. U verbleef lange tijd in steden zoals Sialkot, Lahore, Karachi, Islamabad en Faisalabad en dit zonder enige problemen te moeten vrezen met uw zogenaamde belagers. Uw uitleg, namelijk dat u al die tijd ondergedoken leefde, houdt totaal geen steek. U trok naar deze steden om er te werken en nam dus deel aan het openbaar leven. Dat u al die jaren, nl. van 2006 tot eind 2013, binnen bleef en geen mensen ontmoette kan echt niet worden geloofd (zie gehoorverslag CGVS, vragen 115-118).

Ook de vaststelling dat u einde 2013 zelf uit vrije wil besloot terug te keren naar uw dorp, de plaats waar - althans volgens u - uw belagers nog altijd naar u op zoek waren, wijst niet bepaald op een vrees voor vervolging vanwege die personen (zie gehoorverslag CGVS, vraag 122). U repliceerde hierop dat u niet regelmatig in uw dorp verbleef. U voegde eraan toe dat het dorp van uw vijanden zich 35 kilometer verder bevond (zie gehoorverslag CGVS, vragen 141 en 142). Deze uitleg kan opnieuw niet overtuigen. Het is opmerkelijk dat u die volgens uzelf, al naargelang welke versie u ophangt, vanaf 2000 of vanaf 2006 onafgebroken ondergedoken zou hebben geleefd, plots zou terugtrekken naar uw dorp om daar dan twee koeien te gaan verkopen aan een dorpsgenoot, met alle gevolgen van dien.

In de marge liet u nog optekenen dat uw vader zou zijn gearresteerd, meerbepaald op 9 april 2014. Men zou u ervan beschuldigd hebben 'iemand' te hebben ontvoerd. Omdat u niet ter plekke was, zou men uw vader hebben gearresteerd (zie gehoorverslag CGVS, vragen 151-155). In verband met deze arrestatie van uw vader legde u helemaal geen documenten voor. De verklaringen die u in dit verband aflegde zijn weinig concreet en niet overtuigend en kunnen in het licht van bovenstaande opmerkingen niet worden geloofd. Ook over de ontvoering waarvan u wordt beticht kan u verder geen concrete informatie verschaffen. Ook dit is niet aannemelijk.

Omwille van bovenstaande redenen wordt geen geloof gehecht aan uw asielrelaas.

Ter staving van uw asielrelaas legde u een kopie van uw paspoort voor. U legt geen origineel stuk voor. Verder legde u een heel aantal kopieën van juridische en politionele documenten in verband met het incident waarbij uw kozijn werd doodgeschoten en in verband met het incident waarbij u werd uitbetaald met vals geld. Dient te worden opgemerkt dat aan kopieën enkel bewijswaarde kan worden toegekend in geval van geloofwaardige en overtuigende verklaringen, wat in casu allerm minst het geval is. Bovendien kunnen Pakistaanse documenten gemakkelijk via corruptie worden verkregen waardoor zij überhaupt slechts een beperkte bewijswaarde hebben.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende

gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Voorts blijkt dat de beperkte toename van geweld in 2013 vooral kan worden toegeschreven aan een toename van sektarisch geweld en aan het geweld dat de nationale verkiezingen van mei 2013 voorafging, en waarbij voornamelijk leden en leiders van politieke partijen geviséerd werden.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2014 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PCK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Punjab grotendeels stabiel is gebleven. De omvang van het geweld dat zich in de provincie voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber-Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Nagenoeg de helft van de in 2013 te betreuren doden werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse Taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Deze terreuraanslagen vonden voornamelijk plaats in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, waar het overwegend rustig bleef. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste geweldincidenten in de provincie Punjab vonden plaats in de verkiezingsmaand mei.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In zijn grieven bekritiseert verzoeker de motieven van de bestreden beslissing.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas.

Verzoeker legt incoherente verklaringen af over hoe lang hij reeds problemen zou gehad hebben in Pakistan. Eerst verklaarde hij dat hij omstreeks 2000 was gestopt met studeren omwille van het feit dat hij toen al problemen had. Verzoeker bevestigde dit nogmaals door te stellen dat hij 14 jaar lang problemen heeft gekend (stuk 4, gehoorverslag, vragen 32-36). Later tijdens het gehoor verklaarde hij volledig in strijd met deze eerdere verklaringen dat zijn problemen pas zijn begonnen in 2006 en niet in 2000. In 2000 zou er wel een probleem zijn ontstaan tussen zijn familie en een andere familie omwille van een grondconflict, maar dit probleem werd al na ongeveer zes maanden opgelost en heeft verzoeker weinig of geen schade berokkend. Verzoeker bevestigde uitdrukkelijk dat hij tussen 2001 en 2006 geen problemen heeft gekend. Nadat hij werd geconfronteerd met zijn uiteenlopende verklaringen, lichtte hij toe dat hij tussen 2001 en 2006 zoveel mogelijk binnen werd gehouden door zijn ouders. Zij zouden immers nog schrik gehad hebben voor mogelijke represailles vanwege de familie met wie er eerder het grondconflict was ontstaan (stuk 4, gehoorverslag, vragen 63-71). Hoe dan ook, ook na deze bijkomende uitleg blijven verzoekers verklaringen opvallend incoherent.

In verband met de tijdssituering van het incident waarbij verzoekers neef werd doodgeschoten, verklaarde verzoeker dat dit in het jaar 2006 was. Verzoeker werd gevraagd of hij dit niet preciezer in de tijd kon situeren. Hierop antwoordde verzoeker dat het in de vijfde of de zesde maand van dat jaar was (stuk 4, gehoorverslag, vragen 74 en 75). Voor een incident dat tot de kern van zijn asielrelaas behoort, is het opmerkelijk dat verzoeker dit niet preciezer in de tijd kan situeren. In verband met ditzelfde incident is het niet aannemelijk dat de drieaders geen enkele voorzorgsmaatregel hadden getroffen om hun identiteit verborgen te houden. Volgens verzoeker waren het drie bekende figuren van de moslim league, die nochtans de verkiezingen hadden verloren en zich dus allerminst in een bevoorrechte positie bevonden. Ze zouden verzoeker eerst in het been hebben geschoten om vervolgens verzoekers neef op te zoeken in een nabijgelegen dorp alwaar hij werd doodgeschoten. Verzoeker voegde er nog aan toe dat er veel getuigen waren van het incident (stuk 4, gehoorverslag, vragen 80-85). Het is ongeloofwaardig dat deze drie mannen in aanwezigheid van hun eigen dorpsgenoten openlijk deze feiten zouden hebben gesteld zonder zich onherkenbaar te maken. Het argument dat de ouders gebruik wilden maken van de paniek en de tumult die er ontstond na de aanslag om te ontkomen is naast de kwestie en kan geen afbreuk doen aan voormelde vaststellingen.

Verzoeker verklaarde tevens na hun vrijlating op borg alles in het werk te hebben gesteld om de ouders opnieuw te laten arresteren en dat hij hierna werd bedreigd (stuk 4, gehoorverslag, vragen 101, 103, 105). Toen verzoeker werd gevraagd wanneer hij precies het eerste dreigtelefoontje had ontvangen, stelde hij dat dit reeds de tweede dag na de moord op zijn neef was. Wanneer verzoeker erop werd gewezen dat deze laatste verklaring geen steek hield aangezien hij eerder had verklaard pas echt te zijn

bedreigd met de dood nadat men was gaan inzien dat verzoeker na hun vrijlating op borg alles in het werk had gesteld om hen opnieuw te doen arresteren, hetgeen minstens anderhalve maand na de moord op zijn neef, reageerde verzoeker slechts door te verklaren dat hij en zijn familie vanaf dag 1 na de moord door hen werden bedreigd (stuk 4, gehoorverslag, vraag 111, 113), hetgeen de tegenstrijdigheid geenszins opheft.

Daarenboven blijkt duidelijk uit verzoekers eigen verklaringen dat hij elders in Pakistan kon verblijven en jarenlang geen problemen kende. Verzoeker verbleef lange tijd in steden zoals Sialkot, Lahore, Karachi, Islamabad en Faisalabad en dit zonder enige problemen te moeten vrezen met zijn zogenaamde belagers. Zijn uitleg, namelijk dat hij al die tijd ondergedoken leefde, houdt geen steek. Verzoeker trok immers naar deze steden om er te werken en nam dus deel aan het openbaar leven. Dat hij al die jaren, namelijk van 2006 tot eind 2013, binnen bleef en geen mensen ontmoette kan echt niet worden geloofd (stuk 4, gehoorverslag, vragen 41-42, 115-118).

Ook de vaststelling dat verzoeker einde 2013 zelf uit vrije wil besloot terug te keren naar zijn dorp, de plaats waar - althans volgens verzoeker - zijn belagers nog altijd naar hem op zoek waren, wijst niet bepaald op een vrees voor vervolging vanwege die personen (stuk 4, gehoorverslag, vraag 122). Verzoeker repliceerde hierop dat hij niet regelmatig in zijn dorp verbleef en dat het dorp van zijn vijanden zich 35 kilometer verder bevond (stuk 4, gehoorverslag, vragen 141 en 142). Het is niet aannemelijk dat verzoeker die, vanaf 2000 of vanaf 2006 onafgebroken ondergedoken zou hebben geleefd, plots zou terugtrekken naar zijn dorp om daar dan twee koeien te gaan verkopen aan een dorpsgenoot, met alle gevolgen van dien. Het argument dat het niet onlogisch is dat hij in 2013 terugkeerde naar zijn dorp doet geen afbreuk aan de voormelde vaststellingen. Indien verzoeker daadwerkelijk een vrees voor vervolging koesterde is het niet geloofwaardig dat hij uit vrije wil terugkeerde naar zijn dorp en dit ongeacht het feit dat zijn oorspronkelijke problemen zich in 2006 hadden afgespeeld en dat zijn boerderij en eigendommen altijd zijn bron van inkomsten zijn geweest. Het feit dat zijn terugkeer slecht is afgelopen doet hier evenmin afbreuk aan.

Van iemand die zijn land van herkomst verlaten heeft omwille van een voorgehouden vrees voor vervolging, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij hieromtrent coherente en overtuigende verklaringen aflegt. Overigens kan men veronderstellen dat iemand die werkelijk een vluchtelingenrechtelijke vrees zou koesteren in staat zou zijn om deze vrees op eender welk moment, zonder enige voorbereiding, in aan- of afwezigheid van zijn advocaat te verwoorden en toe te lichten. Het argument dat hij niet bekend zou zijn met juridische procedures waardoor het belang van precisie en absolute consistentie niet altijd juist wordt ingeschat, volstaat niet om aan te tonen dat verzoekers asielrelaas geloofwaardig zou zijn. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Verzoeker blijft desbetreffend in gebreke.

Voor zover verzoeker verwijst naar zijn opleidingsniveau, dient te worden opgemerkt dat verzoeker zelf verklaarde dat hij tot zijn achttiende levensjaar naar school is geweest (stuk 4, gehoorverslag, vragen 31, 32). Er zijn geen elementen voorhanden die erop wijzen dat verzoeker, gelet op zijn opleidingsniveau, niet bij machte zou zijn om coherente en overtuigende verklaringen met betrekking tot zijn asielrelaas af te leggen.

Voor zover verzoeker erop wijst dat hij slechts een kort interview heeft gehad, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekers gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen meer dan twee uur duurde. Overigens dient te worden opgemerkt dat aan het einde van het gehoor werd gevraagd of verzoeker nog iets wenste toe te voegen waarbij hij enkel meedeelde dat hij tien dagen wenste om meer documenten in te dienen (stuk 4, gehoorverslag, vraag 156). De duur van het gehoor kan dan ook geen verschoningsgrond vormen voor bovenstaande vaststellingen.

Ter staving van zijn asielrelaas legde verzoeker geen enkel origineel stuk neer. Verzoeker legde een fotokopie van zijn paspoort en fotokopieën van juridische en politionele documenten in verband met het incident waarbij zijn neef werd doodgeschoten en in verband met het incident waarbij verzoeker werd uitbetaald met vals geld. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door

geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Verzoeker acht het feit dat deze documenten niet origineel zijn logisch omdat hij zich in België bevindt en de documenten in Pakistan moeten worden verkregen. Verzoeker beperkt zich echter tot de loutere bewering dat het logisch zou zijn, maar licht geenszins *in concreto* toe waarom het niet mogelijk is dat hij originele documenten bekomt.

De Raad stelt vast dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift zijn verklaringen herhaalt waar hij een uiteenzetting geeft van *“gegronde vrees voor vervolging”*, *“politieke overtuiging”* en *“auteur van vervolging”* en hierbij tevens verwijst naar een rapport inzake corruptie in Pakistan. Dit volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.5. Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, zijnde de provincie Punjab, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus *“Pakistan” “Actuele Veiligheidssituatie”* van 18 februari 2014) blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een in bepaalde periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Het gaat hier over een zeer lokaal conflict dat zich voornamelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. De omvang van het gepleegde geweld in Punjab is beperkter dan het geweld dat in FATA, Khyber-Pakhtunkhwa en Sindh plaatsvindt. Nagenoeg de helft van de doden in 2013 werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste incidenten vonden plaats in de verkiezingsmaand mei en het geweld heeft voornamelijk plaats in de stad Lahore. In de rest van de provincie bleef het overwegend rustig. Hoewel zich in Punjab met enige regelmaat aanslagen voordoen kan niet gewaagd worden van een situatie van veralgemeend geweld. Bij de aanvullende nota voegt de verwerende partij de COI Focus *“Pakistan Overzicht van landeninformatie met betrekking tot de veiligheidssituatie”* van 12 november 2014. Hieruit blijkt dat in de loop van 2014 de veiligheidssituatie in Pakistan gekenmerkt bleef door het gewapende conflict in het noordwesten van het land, nationalistische opstand in Balochistan, etno-politiek geweld in Karachi en toenemend sektarisch geweld. Ook het offensief dat het Pakistaanse leger in mei 2014 opstartte in Noord-Waziristan vormt de voornaamste nieuwe ontwikkeling wat betreft de veiligheidssituatie.

Uit de voormelde informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab niet willekeurig is of dermate hoog dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Actueel is er voor burgers uit de provincie Punjab aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de COI Focus *“Pakistan Overzicht van landeninformatie met betrekking tot de veiligheidssituatie”* van november 2014 blijkt niet dat de situatie inmiddels zou zijn gewijzigd. Verzoeker bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de

vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoon.

2.7. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF